

Wim Van Dooren

PIJNLIJK VERLANGEN

© 2022 - Wim Van Dooren
Alle rechten voorbehouden

Het verhaal van Pijnlijk Verlangen is gebaseerd op fictie. De personen en instanties komen voor uit de verbeelding van de auteur. Eventuele gelijkenissen met deze of andere in het boek vernoemde instanties of personen is zuiver toevallig. Alle personen en gebeurtenissen die in het boek beschreven worden, zijn fictief. Van de inhoud van dit boek mag niets worden geïnterpreteerd als uitdrukking van beleid of weergave van de werkwijze van enig bedrijf of instantie.

Schrijver:
Omslagontwerp:
Wim Van Dooren

ISBN 9789464447538

*“Liefde is het verlangen naar de verloren helft
van onzelf.”*

— Milan Kundera

PROLOOG

DE RECHTSZAAK

Ik zat achteraan in het grijze busje dat mij naar het gerechtsgebouw leidde. Ik was naar de grond aan het staren zonder echt te beseffen waar ik eigenlijk naar keek. Mijn handen waren geboeid. Het gaf me een onbehagelijk gevoel dat ook mijn gedachten en hart vasthield. Angst voor de onzekerheid had mij totaal verlamd.

Met een schok kwam het busje tot stilstand. Ik had het niet eens gemerkt als de agent, die bij mij achterin zat, niet aan mijn boeien had getrokken.

Zenuwen gierden door mijn lichaam. Mijn ademhaling versnelde. En onhoudbare pijn in de maag deed mijn lichaam samentrekken. Ik was aangekomen...

Het felle fluorescente licht van de witte tl-lampen verblinde mij van zodra de deuren openden.

Aarzelend volgde ik de agent uit het busje.

Een andere, meer intimiderende agent kwam naast mij staan. Ritselende papieren trokken mijn aandacht. Nog steeds besepte ik niet ten volle wat er rondom mij aan het gebeuren was. Nog steeds vertoefde ik in een ondoordringbare roes van angst en spanning die ik maar niet onder controle leek te krijgen.

De intimiderende agent zei nors mijn naam.

Ik kon enkel ongecontroleerd met m'n hoofd knikken. De agent zuchtte terwijl hij binnensmonds iets leek te mompelen.

Opnieuw sprak hij mijn naam uit, iets kordater en strenger nu.

“Ja,” antwoordde ik breekbaar.

Bijna was ik in huilen uitgebarsten. Het was het eerste teken van emotie dat ik getoond had. Ik kon het nu niet langer bedwingen. Het kostte me alle moeite van de wereld om mijn tranen in mijn ogen te houden. De spanning en emotie werden mij bijna te veel.

De agent stapte naar een ijzeren deur die hij ontgrendelde. Het geluid van tegen elkaar slaand metaal katapulteerde mij meteen weer helemaal terug naar het oude huisje waar ik was gearresteerd. De pijnlijke herinneringen aan wat er daar gebeurde, voelde aan alsof iemand mijn hart uit mijn borstkas trok.

Ik hield de adem in om de emotie te proberen verbijten.

De helder verlichte gang die achter de ijzeren deur zat, herbergde de cellen van het gerechtsgebouw. Niet dat ik dit echt gezien heb, ik was te veel in mezelf gekeerd om ook maar iets van het gebouw waar te nemen.

“Kom mee,” zei de norse agent terwijl hij de gang in liep.

Volledig gespannen probeerde ik de man te volgen. Mijn benen leken wel van elastiek. Nooit eerder had ik mij zo gevoeld als nu. Ik wankelde op m'n benen terwijl ik me probeerde te concentreren om de ene voet voor de andere te plaatsen.

De agent liep de cellen voorbij. Hij liep een trap op en opende bovenaan de kleine houten deur die het cellencomplex van de raadzaal scheidde.

Een jonge, vrouwelijke agente was ondertussen naast mij komen lopen.

“Probeert u zich maar niet te nerveus te maken,” zei ze zacht. “De voorzitter van jouw zaak is een aardig en begripvol man.”

Ik schrok op. Ik had de vrouw niet eens horen aankomen. Ik keek haar aan terwijl zij naar mij glimlachte.

Met veel moeite verscheen een verwrongen glimlach om mijn lippen.

“Dank je,” probeerde ik uit te brengen.

De vrouw glimlachte opnieuw, legde haar hand op mijn onderrug en hielp mij verder de trap op.

De andere agent was ondertussen al aan de raadzaal aangekomen. Ik volgde hem de statige zaal binnen richting de beklagdenbank.

De zaal was enorm. Details van de zaal had ik niet opgemerkt maar wie er in de tribunes zat, had ik wel gezien. Zeker zeventig toeschouwers zaten in de banken, daarachter enkele journalisten. Vier camera's filmde mij terwijl ik binnen werd geleid.

Op de eerste rij herkende ik Bianca en Jan. Met een ijzige boze blik staarden ze mij aan. Naast hen zat Laura. Emoties waren haar al te veel geworden. Haar rode, bloeddoorlopen ogen verraadden dat ze gehuild had. Ze lag met haar hoofd op de schouder van haar vriend. Zijn naam kon ik mij op dat moment niet herinneren.

Aan de andere kant van de zaal zag ik mijn moeder zitten. Zwarte, zwarte kringen waren er stille getuigen van dat ze amper sliep. Haar vriend was niet bij haar

wat, gezien de omstandigheden, niet helemaal onlogisch was.

Beschaamd boog ik het hoofd en keek ik naar de vloer. Een versleten, houten parket. De paniekerige gedachten dat er al honderden anderen hier waren veroordeeld, schoot door mijn hoofd. Pijn, angst en verdriet versterkten die gedachten. Ze maakten mij enkel radelozer. Een emotie die ik niet langer kon verborgen houden waardoor mijn gezicht in een grimas vertrok.

De vriendelijke agente trok mijn handen dichterbij en maakte de handboeien los. Ze legde haar hand op de mijne.

“Ga maar zitten.”

Zonder aarzelen gehoorzaamde ik.

Een van mijn advocaten draaide zich naar mij om.

“Bent u er klaar voor, meneer.”

Ik was goed voorbereid. Een heel leger aan advocaten, waarvan er enkele hier waren, had me zelfs bijna gedrild op dit moment. Toch vond ik *klaar* een iets te groot woord. Ik kreeg geen woord over m'n uitgedroogde lippen. Tranen schoten in mijn ogen terwijl ik knikte.

Mijn advocaat legde zijn hand op de mijne en knikte kort.

Een belgerinkel weerklonk. Meester Heijntjens draaide zich weer om terwijl de bode de zaal verzocht om recht te staan.

Een van de andere advocaten van het team gebaarde naar me om recht te staan terwijl ze zelf hetzelfde deed.

De twaalf leden van de jury werden binnengeleid. Verschillende mannen en vrouwen staarde mij aan. Een dame op de tweede rij keek streng naar mij alsof

ze nu al zeker was dat ik schuldig was. Een andere, iets oudere man gunde mij geen blik. Hij had een notitieboekje vast dat hij meteen opensloeg van zodra hij op zijn plaats was.

Ik voelde mij ongemakkelijk. Ik voelde me zo klein. Overgedragen aan het bikkelharde oordeel van vreemden die enkel de verhalen zouden horen die statige mannen in toga's hen wilden wijsmaken. De echte waarheid zouden ze nooit horen. Deze mensen zouden over mijn lot beslissen, beschikkend over halve en onvolledige waarheden.

De beroepsrechters kwamen de zaal binnen en plaatsten zich in hun zetels. Nadat de voorzitter zat, liet hij de zaal weer plaatsnemen. Enkel Ik moest blijven rechtstaan.

“Zegt u uw naam voor de notulen.”

Ik mompelde zacht m'n naam.

“Dat klopt, zo weten we zeker dat we over de juiste gaan oordelen,” grapte de voorzitter waarop de procureur-generaal begon te glimlachen.

M'n ademhaling versnelde weer. Een onbehagelijk gevoel bekwam mij en leek weer vat te krijgen op mijn maag. Het was alsof ik net al veroordeeld was nog voor er ook maar één iemand één woord had uitgesproken.

“U weet waarvoor u terechtstaat, meneer?”

“Ja, meneer de voorzitter.”

“Ik ga het u toch nog een keer vertellen,” zei de voorzitter waarna hij de aanklachten begon voor te lezen.

De lijst leek eindeloos. Emoties kon ik nu nog onmogelijk tegenhouden. Tranen liepen uit mijn ogen. Toen de naam van mijn vriend viel, zakte ik door

de knieën. De vriendelijke agente naast mij greep mij vast en hielp me opnieuw rechtstaan.

“Gaat het?” vroeg ze bezorgd.

Ik knikte terwijl ik de kracht in mijn benen terugzocht. Mijn advocaat keerde zich naar mij en probeerde me moed in te spreken maar tevergeefs. Ik had geen woord begrepen van wat de man tegen me zei terwijl de voorzitter ongestoord verder ging met het voorlezen van de tenlastelegging.

“We hebben hier te maken met een zeer ernstige zaak,” begon meester Heijntjens zijn pleidooi. “Mijn cliënt wordt beschuldigd van zeer ernstige feiten.”

Meester Heijntjens keerde zich naar de jury en boog het hoofd. Na een korte pauze keek hij de strenge vrouw op de tweede rij in de ogen.

“De openbare aanklager zal, in zijn rol als burgerlijke partij, aanhalen dat er zeer veel bindend bewijs is tegen mijn cliënt. Ik ga u aantonen dat die bewijzen niet zo bindend zijn als ze lijken.”

Mijn advocaat keerde zich naar mij. We hadden op dit moment geoefend. Ik zou hem blijven aankijken zonder emotie te tonen om zo sterker en strijdvaardiger over te komen. Ik had het moeilijk. Ik kon wel in elkaar krimpen van zodra onze blikken elkaar raakten alsof zijn blik pijnlijk en zelfs dodelijk was.

“U ziet hier een gebroken man. Slachtoffer van zijn goedgelovigheid.”

Opnieuw hield de meester even een pauze. Voor mij leek dat moment een eeuwigheid te duren. Ik was liever onder de bank weggezakt.

“U hoort mij goed,” zei Heijntjens statig terwijl hij zich naar de jury omdraaide, “slachtoffer!”

Zonder m'n hoofd te bewegen keek ik de rechters aan. De voorzitter keek meester Heijntjens geïnteresseerd aan. Eén van de andere rechters zat in een dossier te kribbelen en leek niet te luisteren. De andere zat zijn horloge juist om zijn pols te draaien. Hij leek wel meer bezig te zijn met de tijd dan met het openingspleidooi.

“Deze man...” zei Heijntjens naar mij wijzend.

Ik schrok op en keek weer naar hem terwijl hij opnieuw drama probeerde opbouwen met een pauze.

“... is het slachtoffer van een andere dader. De aanklager zal dat voor u verborgen willen houden maar ik ga u dat leren. Ik ga u met hem laten kennismaken.”

Een geroezemoes steeg op vanuit het publiek. Heijntjens keek naar de tribunes. In de zaal zag hij de emotionele Laura en zuchtte.

“Ik weet wel dat hier ook nabestaanden van de slachtoffers aanwezig zijn. Ik wil niet neerbuigend zijn. Ik vind het erg wat hen is overkomen maar dat vindt mijn cliënt ook.”

Opnieuw keerde de advocaat zich naar mij en wees hij mij aan.

Ik voelde me nu onzeker en ongemakkelijk worden. Ik voelde de blikken van de hele zaal op mij gericht. Ik wou verdwijnen. In de plaats daarvan keek ik opnieuw naar de vloer. Het motief van de versleten houten planken. Ze maakten het gevoel niet beter maar toch voelde ik me rustiger worden. Net alsof al die veroordeelden mij nu steunden en bijstonden.

“Kijkt u naar hem. Ziet u daar een koelbloedige, berekende moordenaar zitten? Ik zie een huilende, gebroken man die net zoveel verloor in deze zaak als de nabestaanden. Ik zie een man die amper kan blijven rechtstaan wanneer de voorzitter hem verteld waarvan hij beschuldigd wordt.”

Meester Heijntjens liep naar zijn bank. Hij keek één van zijn mede-confraters, die net aangekomen was en kort knikte, aan en slaakte opnieuw een zucht.

“De openbare aanklager wil u doen geloven dat deze man koelbloedig is,” zei hij op zachte, eerbiedige toon. “Ik zal u de waarheid tonen. Ik zal aan u bewijzen dat mijn cliënt, die u daar ziet zitten, een eerlijk man is.”

Opnieuw keek mijn advocaat de jury aan. Deze keer keek hij naar de man met het notitieblok.

“Ja, mijn cliënt heeft fouten gemaakt in deze zaak. Ja, hij is goedgelovig geweest en ja, hij heeft zich laten bespelen. Ik vraag u, is dat strafbaar? Als u, net zoals ik, vindt dat goedgelovigheid niet strafbaar is, dan moet u mijn cliënt vrijspreken.”

Het jurylid schreef iets in het notitieblok en keek daarna, voor de allereerste keer, naar mij. In tegenstelling tot de boze vrouw leek deze aardig en geïnteresseerd. Hij had een blik vol medelijden alsof hij nu al beslist had dat ik wel onschuldig moest zijn.

Ik voelde me er beter door. Een gelukzalig gevoel kwam in me op maar ik probeerde angstvallig een glimlach te verbergen. Ik wou nu absoluut geen verkeerde signalen uitsturen. Opnieuw boog ik het hoofd en keek ik naar de versleten, ondertussen geruststellende planken.

Opnieuw slaakte de meester een zucht en liet hij een stilte vallen die weer een eeuwigheid leek te

duren. Een pauze die spanning opbouwde en de hele zaal, of toch alleszins mij, naar de keel greep.

“Ik geloof zeer sterk in uw ambt. Ik weet zeker dat u de juiste beslissing zal nemen. Ik weet zeker dat u recht zal doen zegenvieren want net als u, weet ik dat wanneer er twijfel is, enkel de vrijspraak de juiste keuze kan en mag zijn.”

Heijntjens draaide zich naar de voorzitter, die nu niet meer leek te luisteren, waarna hij een korte buiging maakte.

“Meester Heijntjens wil u doen geloven dat de beklaagde een slachtoffer is,” begon de openbare aanklager. “Dat is normaal, hij verdedigt de beklaagde. Ik verdedig het recht. Ik zal aantonen dat de beklaagde manipulatief en koelbloedig is.”

De procureur keek mij nu voor het eerste aan. Ik kon niet anders dan die blik vasthouden. Een onweerstaanbare drang om me sterk te houden bij deze beschuldigingen liet m'n gezicht boos vertrekken.

“Wanneer ik naar de beklaagde kijk, zie ik geen slachtoffer zoals de verdediging probeert te laten uitschijnen. Ik zie een berekend man die met tranen en gespeelde emoties probeert medelijden op te wekken.”

Die beschuldiging voelde aan alsof de aanklager mij net een stomp in de maag had gegeven. Ik voelde opnieuw tranen opkomen die ik koste wat kost probeerde te bedwingen. Ik moest ze verbijten. Ik zou geen medelijden opwekken. Ik wou absoluut vermijden dat de jury zou denken dat ik hen

probeerde bespelen. Ik hield de adem in. Met alle kracht van de wereld vocht ik tegen mezelf. Mijn gezicht vertoonde een strenge, kwaadaardige blik waarmee ik de openbare aanklager leek aan te staren terwijl ik eigenlijk naar het oneindige niets in mijn eigen hoofd tuurde.

“We hebben alle sporen onderzocht. Ook het spoor dat de verdediging al aanhaalde. De andere dader. We kunnen enkel vaststellen dat er geen bewijzen zijn gevonden die dat spoor ondersteunen. Dat zal onze deskundige u uitleggen.”

De voorzitter, die eerder nog onaandachtig was, keek de openbare aanklager plots aandachtig aan. Hij maakte een korte notities. Dat kleine gebaar maakte mij nog nerveuzer dan ik eerder al was. De strenge vrouw in de jury leek te knikken terwijl ze de openbare aanklager aankeek. Het leek alsof haar vermoeden, dat ik schuldig was, alleen werd bevestigd.

“Ik weet zeker dat er van twijfel geen spraken zal zijn wanneer wij klaar zijn met ons betoog. U zal zeker zijn dat de beklaagde het brein was van alle gebeurtenissen.”

De aanklager keek naar Laura en Bianca. Hij sloot de ogen, liet een pauze en zuchtte uiteindelijk.

“Ik zie daar in het publiek twee moeders zitten, gebroken door pijn en verdriet. Een verdriet dat nooit meer zal overgaan. Een verscheurde familie.”

Ik kreeg het steeds lastiger. Ik kon mijn emoties nu niet langer de baas. Hoe hard ik ook probeerde te vechten, tranen vloeiden.

“De beklaagde heeft de familie verscheurd. Er zijn geen twijfels en ik weet zeker dat u, leden van de jury, het recht zal doen zegevieren. Ik weet zeker dat u, net

zoals ik, de beklagde zal schuldig bevinden aan de feiten die hem ten laste worden gelegd.”

Weer keek de aanklager mij aan.

Ik duwde de tranen weer weg. Het onbehagelijke gevecht dat zich in mijn lichaam afspeelde om de emoties weer onder controle te krijgen, maakten mij weer misselijk. Ik keek nogmaals naar de vloer. De vloer die ondertussen zo vertrouwd aanvoelde en mij een vreemd gevoel van geborgenheid bood.

“De beschuldigde die u daar ziet is een moordenaar. Koelbloedig, berekend.”

Alsof we het hadden afgesproken, keek ik, op exact dat moment, op. Ik keek de aanklager bozer aan dan ik had gewild maar controle over mijn gezichtsuitdrukkingen, had ik al lang niet meer. Ik was overgeleverd aan mijn gevoelens en die speelden een spel met mij.

“Hij is een buldog die niet meer loslaat wanneer hij zijn ogen op de prijs heeft gericht. Hij is letterlijk over lijken gegaan om zijn prijs binnen te halen.”

Ik schudde het hoofd terwijl ik mijn blik van het schouwspel afwende. Ik probeerde niet op de jury te letten maar toch viel mijn oog op de man met het notitieblok die mij eerder vol compassie had aangekeken. De man maakte een notitie waarna hij ijzig en streng op mij leek neer te kijken. Opnieuw leek ik een stomp in de maag te krijgen waardoor ik in elkaar trok.

“De beklagde is een gevaar voor onze maatschappij en ik weet dat u hem voorgoed uit onze maatschappij zal verwijderen.”

De laatste woorden van de openbare aanklager gonsden door mijn hoofd. Meer geluiden kon ik tijdens die zitting niet meer waarnemen. Een waas

had zich rond mij gevormd en die zou daar, voor een hele lange tijd, blijven zitten.

Mijn verhaal begon anderhalf jaar eerder in Londen...